

Ruth se probudila jako vždy v šest hodin a nahlas si popřála dobré ráno, připravila si k snidani toust s džemem a sklenici teplého mléka, byla skromná snad ze zvyku, vyrostla v období po druhé světové válce, kdy skromnost byla nutností. Cestou do práce se zastavila u své dobré kamarádky, která byla zrovna nemocná, aby jí popřála brzké uzdravení a k tomu přidala své proslulé domácí koláčky ve velké krabici. O něco později dorazila do práce v dobré náladě a vrhla se do pracovního procesu. Měla svoji práci moc ráda stejně jako své spolupracovníky a svého šéfa, byl to malý přátelský kolektiv.

Při třídění pošty narazila Ruth na malý žlutý letáček, byla na něm zobrazená žena z profilu s jedněmi z těch moderních sluchátek, které Ruth připadaly tak nepraktické. Pod ženou byl velký černý nápis: JSI OBĚTÍ VIRTUÁLNÍHO NASILÍ? "ne nejsem" odpověděla si a přišpendlila žlutý leták na nástěнку mezi obrázky, fotky a jiné letáky pod pohlednici s kočkou která jako by se usmívala na svět a vtipný červený nápis, který Ruth stejně nikdy moc vtipný nepřipadal zářil v ranním slunci do místnosti plné květin, šanonu, reklamních novin, krabic s obálkami a spoustou nepotřebných věcí. Ruth zapnula počítač a šla si postavit vodu na svůj ranní čaj a začala zalévat květiny. Když se ozvalo klepání na dveře usmála se, věděla totiž, že přichází její šéf, aby si s ní dal hrnek čaje a probral s ní rozeslání reklamních novin které pošťák přinesl předchozího dne. Postavila šálky na podnos a ze své velké kožené kabelky kterou nosila pořád u sebe vytáhla krabičku s koláčky. Šéf už seděl u konferenčního stolu na nových křeslech které spolu před měsícem vybrali a zálibně si prohlížel svou fotku v reklamních novinách. Byl vyfocen jak stojí u nového lisu na ovoce vyrobeného speciálně pro dětský domov, u kterého byl obrovský sad jabloní. Vyrobili ho zdarma. Ruth postavila podnos na stůl, usadila se a začala nahlas uvažovat o tom kdo jí pomůže všech 2000 výtisků vložit do obálek a odeslat. Šéf chtěl požádat Lindu, ale Ruth věděla, že Linda je nemocná a tak navrhla, aby jí pomohl Tom. Stuart se napil čaje a mlčky přikývl, na svoje jméno skoro neslyšel všichni v práci mu říkali šéfe. Probrali ještě pár maličkostí, Ruth sklídila ze stolu a pak už se každý věnoval své práci. Den uběhl rychle, a než se Ruth nadála byl čas se vydat domů, cestou nakoupila v malém obchůdku u Robertsona, měla ráda starosvětskou atmosféru a přátelské chování majitelů, nakoupila pár drobností k večeři a pak ještě navštívila svou matku, aby jí navrhla návštěvu divadla a společnou večeři v jejich oblíbené francouzské restauraci. Když se později blížila k domovu, těšila se na bublinkovou koupel a klidný večer. Jakmile otočila klíčem v zámku ozvalo se, poměrně mohutné zadunění, které způsobil její osmikilový kočíčí miláček Midnight při seskoku z okenního parapetu aby se vydal ke dveřím přivítat svou paničku. Ruth si připravila koupel, a po večeři si chvíli četla, ale brzy se cítila ospalá a ačkoli bylo půl osmé a venku se začínalo smrákat šla spát. Ruth se těšila na každý den, starala se o dobrou náladu své matky, rozmazlovala svou kočku.

Dny plynuly víceméně stejně poklidně, dokud se všichni nezačali připravovat k odjezdu na velkou výstavu, řízem bylo vše vzhůru nohama. Ovšem Ruth se žádné balení netýkalo a tak si toho rána, připravovala svůj šálek čaje, jako obvykle, když vtom se rozlétly dveře, a do kanceláře se hrnul veliký chlap v kožené bundě a tričku, co kdysi bylo žluté, a v zablácených botách. Vzápětí k Ruth dorazil i závan starého potu a laciné kolínské. Chlápek došel rázně až jejím pracovnímu stolu a hodil na něj motorovou pilu. Ruth ji okamžitě poznala, před časem ji objednávala až ve Švédsku, na první pohled viděla, že pila byla poškozena špatným

---

zacházením, a muž chtěl okamžitě vrátit peníze, ale to Ruth nechtěla a tak se za chvíli v kanceláři rozpoutala hádka, naštěstí šéf byl poblíž a přišel Ruth zachránit. Nepříjemného pána si odvedl do své kanceláře a záležitost s ním vyřešil. Ruth ještě chvíli přemýšlela o hrubém chování toho muže, ale pracovní povinnosti odvedly její pozornost jinam a po obědě na něj Ruth zapoměla docela. Pomáhala nakládat poslední věci, které si skupinka odjíždějících shromáždila v rohu její kanceláře, a každý dostal krabičku koláčků. Těšila se na klid, který v sídle firmy zavládne po celý týden, a přemýšlela o tom jestli tam uklidí sama, nebo použije speciální fond a požádá někoho o pomoc. Rozhodla se vzápětí pro využití fondu, aby přece jen nebyla úplně sama. A jak si usmyslela tak udělala, takže když se spolupracovníci vrátili z výstavy, všechno jen zářilo čistotou a na poradním stole bylo připraveno dokonce malé občerstvení. Pak se vše vrátilo do starých kolejí. Ten den začal jako každý jiný, ale Ruth si ho bude navždy pamatovat jako nejhorší den svého života. Zrovna si zalévala svůj čaj, když zazvonil firemní telefon, položila konvici a šla ke stolu myslíc si něco o nedočkavých zákaznících, ze sluchátka se však ozvalo: "vaříš si čaj co?" a následoval proud nadávek Ruth si oddálila sluchátko od ucha a nevěřícně na něj chvíli zírala než zavěsila. Trochu otřesena si zalila čaj a posadila se ke stolu. Pomalu pila čaj a přemýšlela o lidské hlouposti, ale pak už se musela začít věnovat svým záležitostem a ačkoli první dva telefonáty přijala trochu nedůvěřivě, později už plně pracovní nasazení vytlačilo ranní příhodu z její mysli. Ale o pár dní později, když otevřela poslední email, který byl s ostatními objednávkami ve schránce, si znovu vzpomněla na ranní telefonát. Email byl pouze snůška urážek a sprostáren, ale Ruth znejistěla, a začala přemýšlet o tom, kdo a proč ji takovým způsobem obtěžuje. Přistihla se, během dne několikrát u stejných myšlenek, které v ní vyvolávaly dosud nepoznané obavy. Když večer odemykala dveře svého bytu, uvědomila si jak moc se jí ulevilo, když slyšela Midnighta seskočit parapetu. Připravila sobě i kocourovi lehkou večeři a začala se probírat hromádkou pošty, v ruce jí zůstal obyčejný proužek papíru na kterém byla z vystřihaných písmen sestavena jednoduchá věta: Máš pěknou kočku. Ruth zamrazilo do morku kostí a ona se otřásla a zcela viditelně pobledla. Hrobové ticho přerušilo zvonění telefonu tak hrubě, že Ruth se opravdu lekla vážavě se blížila ke stolku s telefonem, jakoby už tušila co bude následovat a nemýlila se, ještě nezvedla sluchátko ani deset centimetrů nad vidlic a už slyšela ten hlas práskla sluchátkem zpět a posadila se na nejbližší židli, pak vstala zamkla dveře, pozavírala okna a horečně přemýšlela kde ten šílenec mohl získat tak důvěrné informace o její osobě. Zapnula svůj domácí počítač což dělala pouze vyjimečně a veškeré informace smazala. Pak zůstala se zavřenýma očima sedět za počítačem a v myšlenkách se stále musela vracet k tomu divnému černo-žlutému letáčku který kdysi připnula na nástěnku když vtom se jí jako blesk z čistého nebe v mysli objevil ten odporný chlap v černé bundě a žlutém tričku stojící před jejím stolem a Ruth věděla že to je on kdo se rozhodl udělat jí ze života peklo, vítězoslavně se usmála a zavolala na policii...

Noemí Sztamariova